

מימין: תמר ירושלמי, צילום: אוריאל ירושלמי, משמאל: תמר ירושלמי ב"עג'מי", צילום: בועז יהונתן יעקב

"כיוונו אותי לקרוא חומר על גיא חבר"

איך בעצם היו לך כלים להיכנס לדמות של אם החרדה לבנה הנעדר?

"כשעשיתי את 'אחות זרה', באו אליי אנשים ושאלו אותי אם הסרט הוא עליו באמת. כששיחקתי בסרט שנעשה במסגרת 'אמנות לעם', שנקרא 'חברות', ועשיתי בו תפקיד של מורה, אז היו בטוחים שאני מורה. רק כשעשיתי את 'ידיים קשורות' (שם גילמה זונה), לא שאלו אותי אם זה מה שאני עושה בחיים... מעלתי שלא שאלו, אולי לא הייתי מספיק טובה... אבל כנראה שניחנתי בכושר הזדהות מאוד חזק עם הדמויות שמוצעות לי."

"ייתכן שמה שסייע לי גם בעבודה עם דני (וולמן) וגם ב'עג'מי', זו העובדה שהטקסט שמגישים לך הוא רק סקיצה של מה שהולך לקרות בסצינה, ולא לומדים שורות בעל-פה, מילה במילה. גם דני, אגב, לא עושה הרבה חזרות. העניין הוא שבגלל שזה קולנוע ולא טלוויזיה, והכל יותר יקר, אסור לפספס והסצינה צריכה להיות מושלמת. אז השתדלתי בשניות ובדקות שצילמו להיות בשיא הריכוז, ושלא יצטרכו לקחת עוד טייק ועוד טייק. זו מין התכווננות כזו - לדעת שזה הצ'אנס האחרון לעשות את זה הכי טוב שאפשר, כי לא יהיה עוד אחד. אני מקווה שהצלחתי."

ובכל זאת, הייתה איזו הכוונה ספציפית מצד הבמאים לדמות?

"כיוונו אותי לקרוא חומר על גיא חבר (חייל צה"ל הנעדר מאז 1997) ועל אמא שלו, וזה מה שעשיתי. קיבלתי הרבה מחמאות ממקורבים על גילום דמות האם בסרט, והיו שאמרו לי שזה היה תפקיד טוב יותר מזה שעשיתי ב'אחות זרה'. כנראה שגם הסיטואציה נוגעת לכל כך הרבה אנשים במציאות הנוראית שלנו, אז ההזדהות שלהם עם הדמות היא גדולה, אולי אפילו מעבר לשיפוט אובייקטיבי. זה פשוט בתודעה של כולם, כאילו זה חלק מההוויה של כל אחד, ממי שעבר את זה על בשרו ומקורב לנושא, ועד כל מי שחי בארץ. אי אפשר להתעלם מהכאב הנורא והסבל שנובע כתוצאה מהמציאות הזו, שהופכת מפרטית לכללית באיזשהו מקום. אולי בגלל זה היה כל כך קל להזדהות עם הדמות."